

Ordføreren (Schlegel): Forinden vi gaa over til Detaillerne i Lovforslaget, vil jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, for at give mit Bidrag til at klare Stillingen og særlig klare det Standpunkt, Udvalget har ment at burde indtage. Jeg henvender mig særlig til det ærede Mindretal i Udvalget, idet jeg venter, hvis det ikke vil kunne tiltræde mine Bemærkninger, at det i alt Fald vil modsig dem. Jeg fremhæver — og det vil jeg bede de Herrer lægge Mærke til, om de ville modsig mig i disse Ting — at det forekommer mig uimodsigeligt, at de Finantsudvalg, som Landstthinget i de sidste to Aar har nedsat, i deres Betænkninger tydelig og bestemt have fremhævet, at de Finantslove, der have foreligget for Landstthinget, ere utilfredsstillende, og at man kun af Hensyn til særlige Forhold og for at undgaa Konflikt med det andet Thing fandt sig i at modtage dem. Jeg haaber ikke, at dette vil blive benægtet. Jeg tror endvidere, at det desaaarsag maatte være klart for de Herrer, der høre til en anden Retning end den, Flertallet repræsenterer, at dette Thing ikke vedblivende kunde modtage Finantslove, selv om de vare lige saa gode, hvad jeg ikke i Dieblisset vil komme ind paa, eller lige saa daarlige som dem, vi have modtaget de foregaaende Aar. Den Tilbageholdenhed, vi viste ved at modtage dem, betragtede vi fra vor Side som en Opfordring til det andet Thing om at tage Hensyn til Landstthingets Ønsker, Landstthingets Forordringer og Landstthingets Ret. Vi fik til Svar, ikke fra det andet Thing, det vil jeg ikke bebrejde det, men rundt omkring fra dem, der repræsenterer paa saa mange forskellige Maader det andet Things Ansættelser, et Svar, som synes mig nærmest gif ud paa at haane Høires Eftergivenhed og Tilbageholdenhed. Man talte om, at man „blev nødt til selv at søbe den Raal, man havde spyttet i“ osv.; man fremhævede stærkt, hvor urimeligt, ubilligt og og dumt, vi bare os ad, naar vi syntes Finantsloven var saa slet, saa alligevel at modtage den. Det synes mig altsaa klart for ethvert tænkende Menneffe, at Landstthinget ikke kunde vedblive at stille sig paa samme Maade lige overfor Finantslove, der havde Lighed med de foregaaende. Vi kunde det ikke, uden at opgive hele den Stilling, som Landstthinget har ifølge Grundloven. Det gaar jo nemlig ikke med Finantsloven, som det gaar med andre Love, at naar man er uenig om disse, bliver det ikke til Noget med dem; thi en Finantslov er jo uundværlig for Statens Liv og Eksistens, er lige saa uundværlig som Mad og Drifte for

Menneffer. Det kan ikke nytte, at vi ikke kunne blive enige, Staten skal leve, og den lever til Trods for vor Uenighed. Altsaa, naar vi nu efter Grundloven indtage den Stilling, at vi have Ret til at tale med om Finantsloven, ja, saa maa de andre Herrer selvfølgelig finde sig i, at vi ogsaa tale med og maa tage Hensyn til, hvad vi fordrer, og hvad vi ønske, naar da ikke vore Forordringer og Ønsker ere aldeles urimelige og ubestodne. Og nu gjentager jeg, hvad jeg allerede havde Leilighed til at sige ved Iste Behandling, at Landstthingets Ønsker har man i intetfomhelst Punkt imødekomet; men er det Tilfældet, saa maatte ogsaa de Herrer paa den anden Side vide, at Landstthinget selvfølgelig ikke kunde tage imod den Finantslov, man bød det, uden at det samtidig opgav sig selv. Naar man skal være to om at arbejde paa en Ting, men den ene Part intet Hensyn tager til den anden, saa bryder han den Forudsætning, hvorpaa alt Samarbejde dog maa hvile, og det er da denne Part, der opfordrer til Forsatningens Tilintetgjørelse, til dens Sprængning. Vi haabe dog ikke, at dette vil ske; vi have i alt Fald skillet os saaledes, at vi tro, ikke at have fjernet Muligheden for at komme til Enighed og arbejde sammen. Altsaa, det tror jeg ikke skal kunne benægtes af Noget, der ser besindigt og fornuftigt paa Tingene, at Landstthinget i Forhold til, hvad der tidlige er passeret, ikke kunde tage den Finantslov, der nu foreligger. Vi have Ret til at tale med; man vil ikke indrømme os det, men det ville vi ikke finde os i. — Jeg vil dernæst fremdrage et andet Punkt, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den Finantslov, der nu foreligger, er forsvarlig eller ikke forsvarlig. Det er udtalt af Mindretallet her, at det finder den forsvarlig, og det er udtalt i den anden Sal, at den er forsvarlig, ja, at den er fuldt saa god som tidligere Finantslove. Jeg skal nu ikke trætte det ærede Thing med at komme ind paa en detailleret Opgjørelse og Talberegninger over, hvorvidt der er givet lidt mere eller lidt mindre, end der er givet i de to foregaaende Aar. Kun vil jeg gjøre en almindelig Bemærkning i saa Henseende. Det er blevet stærkt fremhævet, at de ordinære Udgifter, som ere bevilgede, ere nok saa rigelige som i de to foregaaende Aar, og det er kun paa de overordentlige Udgifter, at man har gjort Indskrænkninger. Hvad nu dette Sidste angaar, da tror jeg, det er urigtigt at gjøre denne Adskillelse, i alt Fald at gjøre den saa skarpt, som sket er. Det er vel sagtens klart, tør jeg forudsætte, for Alle, at Statens eller Folkets og Samsfundets fremadskridende Udvikling kræver hvert Aar nye